

Traži ...

CRES LOŠINJ **toci.net**

(/)

Povoljna LED rasvjeta
Ledakcija.hr

10 GODINA
CRES LOŠINJ **toci.net**
S VAMA

**OGLASITE VAŠE PONUDE ONDJE
GDJE TO SVI VIDE!**

(/index.php/component/banners/click/197)

Doselili pa postali ravnatelji

Walter Salković Nedjelja 01.10.2023.

Tweetaj

Podijeli

Junake trećeg nastavka feljtona "Otok Cres u vrtlogu migracija – tko se doseljava, a tko iseljava? Je li depopulacija mit?" povezuje nekoliko stvari. Oboje su visokoobrazovani i u Cres došli zbog posla u državnim ustanovama. Računali su da će "odraditi"

(/images/novosti/2023-09/snjezanasucic-josippope_ws.jpg)

Snježana Sučić i Josip Pope / foto: W. S.

određeni rok i onda ići dalje, no, oboje su zbog ljubavi ostali na otoku, za bračne partnere uzeli otočane, te tu ostali do dana današnjega.

Ostvarili su se i u poslovnom smislu jer su oboje u ustanovama u kojima su bili zaposleni stigli do vrha, do dužnosti ravnatelja. Oni su Snježana Sučić, dugogodišnja teta i ravnateljica dječjeg vrtića, te Josip Pope, učitelj i aktualni ravnatelj osnovne škole. I ne samo to.

Snježana Sučić – Sarajka kojoj se ispunio životni san da živi na otoku

Snježana Sučić, djevojačkog prezimena Ružić, rođena je u Sarajevu, a školovala se u Beogradu gdje je završila Pedagošku akademiju. Nakon toga se vratila u Rijeku, rodno mjesto svog oca, i ubrzo dobila posao na Cresu. Tako se u dvije rečenice može opisati njezin životni put.

- U Cres sam došla 4. siječnja 1977., odmah iza Nove godine, tek što sam diplomirala u prosincu 1976. u Beogradu, na Pedagoškoj akademiji za obrazovanje odgajatelja u predškolskim ustanovama. Kako je otac bio vojno lice, službovao je u Zagrebu, Sarajevu, Beogradu i na kraju se vraća u mirovinu u rodni Hreljin. U Zagrebu je upoznao moju majku, tamo su se oženili i dobili prvu kćer, moju stariju sestru. Ja sam rođena u Sarajevu kao i moja srednja sestra, prisjeća se Snježana Sučić najranijeg djetinjstva za koje kaže da je bilo prekrasno.

(/images/novosti/2023-09/snjezanasucic-arhivska.jpg) (/images/novosti/2023-09/snjezanasucic_ws.jpg)- U Sarajevu sam završila sedam razreda osnovne škole i onda je tata dobio premještaj za Beograd. Bilo mi je žao otići iz Sarajeva jer nosim uspomene na pravo, lijepo djetinjstvo, na igru i radost. Svi smo se poznavali, nitko

nije pitao, niti smo znali, tko je Hrvat, tko Srbin, a tko Bosanac. Lijepa su to bila vremena. Bilo mi je jako teško kad smo otišli u Beograd, u drugo govorno područje i trebalo mi je dosta vremena za novu prilagodbu. Bile su to ipak lijepe godine mladenaštva. Prva prava prijateljstva, prve ljubavi, prve zabave i plesnjaci, putovanja, ekskurzije, radne akcije, opisuje Snježana beogradski dio svog života koji je zaključen diplomom.

- Kad sam završila Akademiju, mogla sam ostati raditi u Beogradu, ali moji nisu bili za to, te sam se vratila u Rijeku i ponovo upoznavala nove ljude, stvarala nova prijateljstva navikavala se na običaje, tradiciju, način života. Rijeku nisam najbolje poznavala i to je bio novi izazov. Još jednom sam morala ostaviti sve prijatelje i otići gotovo u nepoznato. Odmah sam se prijavila na Zavod za zapošljavanje i isti dan ponudili su mi posao u Dječjem domu u Cresu, kaže Snježana, kojoj prvi dolazak na otok Cres baš i nije prošao najljepše.

- Tada je plovio trajekt "Kalmar" na relaciji Rijeka - Porozina. Sjećam se da mi je bilo mučno na trajektu, salon je bio u potpalublju, u njemu se pušilo. Bio je početak siječnja i jako ružno vrijeme. Padala je jaka kiša pa se putem od Porozine do Cresa nije vidio prst pred nosom, priča Snježana koja se nije bojala nove selidbe, ali nije znala kakav će joj biti posao u dječjem domu s obzirom da se obrazovala za odgajateljicu u vrtiću.

- Imala sam 22 godine i trebalo mi je vremena da se naviknem na rad u dječjem domu. U Domu je tada bilo 120 štíćenika, a u mojoj je grupi bio čak jedan 18-godišnjak. Direktor je bio Vladimir Marković, vrlo strog i uz njega sam savladala svoje "prve radne korake". Radila sam jutarnju smjenu s malim klincima, dok su drugi bili u školi na nastavi. Posao je bio vrlo zahtjevan, trebala mi je pomoć iskusnijih djelatnika, bila sam potpuno zaokupljena njime. Osim toga, u domu je bilo puno mladih djelatnika, bili smo složno društvo, pomagali jedni drugima, učili jedni od drugih, kaže Snježana koja je u Cres došla na određeno vrijeme i nakon odrađenog ugovora postavilo se pitanje hoće li ostati ili ne, s time što u to vrijeme nije radnik birao gdje će, nego je odlučivala radna organizacija. Kad se razgovaralo o Snježani, ostati ili ne, jedna od primjedbi direktora je bila da je nikad nije vidio nasmijanu.

- To je doista bila istina jer zahtjevi i odgovornost radnog mjesta bili su veliki za početnicu kao što sam bila ja, a željela sam biti uspješna i naučiti što više, pomoći štíćenicima kojima život od samog početka nije davao puno. Direktor je zahtijevao od svih upravo to, a meni nije bilo lako i jednostavno, često sam bila zabrinuta i zamišljena, kaže Snježana i prisjeća se zanimljivih događanja.

- Prvo ljeto provela sam na Svetom Blažu, pastirskom stanu s prekrasnom plažom udaljenom od Cresa oko sat vremena vožnje barkom. Tu smo mi odgajatelji, zajedno sa šticienicima koji nisu imali mogućnost provesti ljetne praznike s roditeljima, boravili cijelo ljeto. Bio je to pravi robinzonski turizam. Djeca su spavala u uređenoj pastirskoj kući, a mi odgajatelji u šatorima. Tada su u domu radili Gaetano Negovetić, Nivio Filipas, mlađi Markovići i svaki dan je netko išao barkom u Cres po ručak. Kada bi vrijeme bilo loše i nije se moglo ploviti, snašli bismo se nekako sami, skuhalo što smo imali, kako smo znali i umjeli, prisjeća se Snježana jedne, za današnje vrijeme neobične prakse. U svemu tome snašla se vrlo dobro, bila je zadovoljna, pa se pojavio i prvi smiješak.

Po dolasku u Cres prvo je bila podstanar kod obitelji Muškardin iznad restorana "Feral".

- Tu mi je bilo jako lijepo jer je moja soba imala terasu s koje se vidjela cijela riva. Sve mi je bilo novo i bilo je zanimljivo promatrati s terase što se događa. Odgovaralo mi je doći u jedno malo mirno mjesto iz velikog Beograda, sve je bilo lijepo i bajkovito, a posebno sam voljela kad je bilo južno i kišovito vrijeme, to me fasciniralo, stajala bih na svom balkonu i promatrala. Problem mi je bilo upoznavanje ljudi. Kako sam radila u Domu nisam imala puno kontakata s ljudima u mjestu, posebice mladima. To mi je falilo sve dok nisam došla raditi u vrtić, kada sam, preko djece, upoznavala roditelje i malo-pomalo gotovo sve ljude u mjestu, kaže Snježana koja je ipak uspjela upoznati mladića koji će joj postati suprug.

- Jožić je završio gimnaziju i u to vrijeme je pomagao u pošti gdje je njegov otac bio upravitelj. Kad je raznosio poštu po selima, ponekad bi zvao mene da mi pokaže otok, priča Snježana. I tako, selo po selo, oni su se povezali. 1977. je došla na Cres, 1979. se udala i ispunila životni san.

- Uvijek sam bila romantična duša, pisala sam pjesme, sanjarila i maštala. Uvijek sam imala želju živjeti u malom mjestu uz more, maštala o ribaru i ribarenju. Ostvarilo se moje maštanje: ribar Joži, barka, more, jugo, valovi, plavetnilo, kaže Snježana koja je zbog obitelji, posebno potrebe svoje djece, dvojice sinova, odlučila promijeniti posao i zaposlila se u dječjem vrtiću.

U to se vrijeme vrtić baš selio u novu zgradu. Došla je u stari vrtić i ponudila pomoć u selidbi. "Nemoj misliti da će ti to biti plaćeno", rekle su joj starije odgajateljice koje je nisu baš lijepo dočekale. No, vrlo brzo su se sprijateljile i Snježana Sučić ostaje 34 godine u Dječjem vrtiću koji se tada zvao "Ivo Lola Ribar", kasnije "Cvrčak", a od 1996. se odvaja od Malog Lošinja i dobiva naziv "Girice".

Kroz to vrijeme puno se toga promijenilo u sustavu predškolskog odgoja, ne samo naziv vrtića. Trebalo se stalno educirati i prilagođavati se promjenama koje je zahtijevala struka. Snježanu Sučić, koja je radila kao odgajateljica, a potom i na mjestu ravnateljice provela četiri mandata, najviše veseli to što je vrtić postao prepoznatljiv u širem okružju zbog svoje posebnosti i uspješnosti. Nakon što je 2020. godine otišla u mirovinu Grad Cres dodijelio joj je priznanje "Pro insula" za doprinos razvoju predškolskog odgoja u Cresu.

Od dolaska Snježane Sučić na otok 1977. godine do današnjih dana nije se mijenjao samo vrtić već i sam Cres.

- Kad sam došla Cres je za mene bio poseban, zanimljiv i prekrasan. Volim more, mir i tišinu, ali mi je ipak nedostajalo malo života, događanja, promjena. Prometne veze nisu bile dobre pa nisam mogla često u Rijeku, u kino ili kazalište, ali vremenom sam se navikla, a i Cres se mijenjao i razvijao. Kada čovjek stvori obitelj, onda se mijenjaju i prioriteti i na sve se gleda drugačije. Danas mislim da ne bih mijenjala ništa i nikad ne bih otišla iz Cresa, oaze mira, ljepote, pomalo divljeg, a opet toplog i predivnog za življenje, objašnjava.

Upravo zbog tog svog stava, uz posao i obitelj, Snježana se od samog početka uključila u udrugu "Ruta" koja se definira kao grupa za kvalitetniji život na otoku Cresu. Članovi "Rute" javno su postavljali pitanja: Kako sačuvati otok za generacije koje dolaze? Kako otoku obraniti dušu pred naletom bešćutnog vremena? Što ja mogu učiniti za svoj otok, grad, za sebe, svoju obitelj?

- Volim kreativan rad, što god pronađem i uzmem u ruke, od toga mogu nešto stvoriti. To mi je posebno odgovaralo u vrtiću gdje sam se mogla izraziti, ali i u "Ruti" gdje smo se družili i kreativno izražavali. Sada, u mirovini, polako se tamo vraćam. Doma imam svoj prostor za kreativan rad, skupljam razne stvari s namjerom da sama nešto od toga napravim ili dam u vrtić, da tete to upotrijebe u radu s djecom. Svaki put kad odem u supermarket pogledam jesu li potrošene plastične vrećice na voću i povrću da uzmem onaj kartonski tuljac, smije se Snježana. Ipak, na ostvarivanje svih svojih planova koje je kovala za mirovinu morala je pričekati.

- Prvi dan moje mirovine je bio prvi dan "lockdowna" zbog korone. Zatvorili su nas i malo toga sam mogla raditi od onoga što sam planirala. Sada stvaram nove planove. Ne nedostaje mi institucionalni rad s djecom, sva administracija i odgovornost, ali voljela bih voditi kreativne radionice. Moj suprug je u mirovini već 17 godina i stvorio je svoj ritam kroz dan, a sada ja upadam i ponovo se prilagođavam, oduzimam mu dio prostora i vremena, ali zajedno pronalazimo

aktivnosti i kvalitetno provodimo dio vremena. Naš sinovi i unuci su također tu da nas razvesele, povežu i usreće. Trebalo je za sve to vremena, ali uskladili smo se i uživamo u umirovljeničkim danima, kaže Snježana.

Pitanje za kraj – osjeća li se Cresankom nakon što je na otoku provela najveći dio svog života?

- Ne. Kad sam došla iz Sarajeva u Beograd, jako mi je falilo Sarajevo. Kad sam iz Beograda došla u Rijeku, falio mi je Beograd. Na kraju sam došla u Cres, u mjesto gdje se dobro osjećam i gdje mi je prekrasno. Tu sam već 45 godina, ali ipak se ne smatram Cresankom, najviše se osjećam – Sarajkom, zaključuje Snježana Sučić.

Josip Pope – ponekad Slavonac, a ponekad Cresanin

Za Josipa Popea se može reći da je već ostavio značaj trag u creskom društvenom i kulturnom životu, a tu je došao – privremeno. Rođeni Slavonac kojem ni nakon 37 godina boravka na otoku nije izbljedio naglasak, danas doduše ima malo identitetskih nedoumica. Ponekad za sebe kaže da je Slavonac, a ponekad da je Cresanin, ovisno o tome u kakvim se okolnostima i u kakvom društvu nalazi.

- Kada dođem u Rijeku kod doktora i pozovu "ajde vi Cresani", što bih ja trebao reći "Ne, ja nisam Cresanin, ja sam došao iz Slavonije"? A kada ljeti na otok dođu iseljenici, Merikani i kažu "ja sam Cresanin", u meni se nešto pobuni. Pa, ja te ljude ne poznajem, a znam sve u Cresu. Kako oni mogu biti Cresani? Tu ja postajem veći Cresanin od njih, objašnjava.

Rođen je u Mrzoviću, selu 20-ak km udaljenom od Đakova koje danas ima oko 500 stanovnika, a kad je Pope rođen bilo ih je dvostruko više.

- Mrzović je tipično malo slavonsko selo u kojem se svi poznaju, kao iz filma "Vlak u snijegu" i sličnih. Imao sam pravo djetinjstvo iz vremena kad je zimi padao snijeg, kad su se djeca sanjkala i igrala vani. Što je najvažnije, kad su djeca mogla svugdje ići bez nadzora roditelja, prisjeća se Josip Pope najranijeg djetinjstva. Rođen je u gazdinskoj obitelji, imali su puno zemlje, vinograde, šljivik, šumu, svinje i krave. Josip je imao svog konja, a tako i njegovi brat i sestra. Ništa im nije nedostajalo, ali otac nije htio da djeca ostanu na imanju, poslao ih je u škole jer je smatrao da tako mogu imati lakši život.

(/images/novosti/2023-09/josippope-razred.jpg) Josip Pope, doseljenik u Cres, i sam potječe iz selilačke obitelji.

- Moj djed je došao u Mrzović poslije Prvog svjetskog rata iz jednog drugog sela, a jedino je moj otac u Mrzoviću rođen i živi u njemu cijeli svoj život. Ja sam rođen u Mrzoviću, u mojoj roditeljskoj kući, i odselio sam na Cres, kao što su se iz rodnog sela odselili moj brat i sestra. To nam je valjda u krvi, pa se i moj sin odselio iz Cresa u Njemačku, a kćer u Rijeku. Miljenko Jergović naziva takve ljude "kuferashi", to su ljudi koji uvijek negdje odlaze, nikad ne ostaju dvije generacije na istom mjestu, objašnjava Pope.

Školovao se u Osijeku gdje je završio gimnaziju i Pedagoški fakultet. Diplomirao je u lipnju, a već 1. rujna 1986. počeo je raditi u creskoj osnovnoj školi.

(/images/novosti/2023-09/josippope_slikar.jpg)- U to vrijeme je Pedagoški fakultet u Osijeku godišnje upisivao više od sto studenata na razrednu nastavu. Nas je u generaciji bilo 140 studenata i nije bilo nikakve šanse da svih 140 dobije poslove u slavanskim školama. Kupovao sam "Glas Slavonije", "Vjesnik" i "Večernji list" one dane kad su se objavljivali oglasi za posao i slao molbe širom Hrvatske. Poslao sam 19 molbi i dobio dva odgovora, pozive da dođem raditi u Cres i Dugu Resu. U to vrijeme baš sam bio na ljetovanju na Korčuli i kad sam se vratio kući mama je držala dvije kuverte. Rekla mi je: "Sine, hoćeš li ići na more ili u Dugu Resu, a ja mislim da ne bi trebao nigdje ići." Odlučio sam ići na more, pripovijeda Pope kojem ta odluka nije bila teška jer je volio more, a njegova je obitelj redovito išla na ljetovanja.

- Na Cres sam došao s ugovorom na godinu dana. Prije toga nisam nikad bio na Cresu, iako sam imao jednu tetu, Anicu Bodor, koja je tu živjela i svi su je moji posjećivali, i brat i sestra, samo ja nikad. Teti nisam ni javio da dolazim, samo sam joj se pojavio na vratima. Prvo su me pitali što će mi tolika torba za tjedan dana jer su mislili da sam došao na ljetovanje, prisjeća se svog prvog dolaska na Cres koji nije bio baš očaravajući.

- Moja prva rečenica bila je "Gdje su palme?" Naime, tjedan dana prije toga sam bio na Korčuli, a i godinu ranije sam ljetovao na Korčuli. Na Korčuli sam se zaljubio u palme, more, gitare, bila je to prava ljetna morska priča. Prije toga preko ljeta sam odlazio na Hvar, a kao dijete ljetovao sam i u Rovinju gdje su dvije moje tete bile časne sestre u samostanu. A kada sam došao na Cres, oko mene sive zgrade, nema palmi, jesen počinje.

Neugodna iskustva su se nastavljala.

- Prva stvar koju sam kupio u Cresu su gumene čizme. Tada sam stanovao u Ribarskoj ulici i, znaju Cresani, ta ulica redovito poplavi kad se za juga digne more.

Pala je kiša, more se diglo, a ja u finim cipelicama krenuo u školu. Stigao sam skroz mokar. Odmah sam otišao u željezaru, tamo je tada radio Željko Medarić, i kupio gumene čizme. U Slavoniji su mu čizme trebale za ići u polje, u blato, a ne na posao u školu, kaže Pope kroz smijeh.

U to se vrijeme u Cres doseljavalo zbog posla u tvornici za preradu riba "Plavica", u brodogradilištu, u školi, u policiji. Sve su to bila radna mjesta za koje nije bilo dovoljno domaćeg kadra ili otočani nisu to htjeli raditi, a visokoobrazovanih je kronično nedostajalo.

- U školi smo radili manjim dijelom Slavonci, a većina je kolega došla iz Dalmacije, sa zadarskog fakulteta jer je tadašnji ravnatelj Mirko Parat bio iz tog kraja. Cresani tada nisu puno išli na fakultete, masovno su krenuli studirati nakon što se u Cresu otvorila gimnazija, tada Centar za usmjereno obrazovanje. Cresani nisu htjeli ni u policiju, ma nisu htjeli poštarsku uniformu, a kamoli policijsku. Zato su Slavonci bili i u policiji, objašnjava Pope tadašnju kadrovsku situaciju.

U to vrijeme kadrove koji su nedostajali nije bio problem dobiti, a jedan od razloga svakako je bio taj što im se odmah rješavalo stambeno pitanje.

- U Cresu sam, uz radno mjesto, odmah dobio smještaj. Svi koji su dolazili zbog posla, ne samo u školu, dobivali su stan na korištenje. Mislim da bi to bilo rješenje i današnjih problema s kadrovima. Tada se na Grabru masovno gradilo stanove, jednu zgradu su gradile dvije-tri firme za svoje radnike, kaže Pope.

Iako je dolazak na najveći hrvatski otok trebao biti privremenog karaktera i Cres mu se nije svidio kao primjerice Korčula ili Rovinj, ubrzo je došlo do preokreta.

- Došao sam na godinu dana i planirao odraditi samo taj ugovor. Međutim, presudila je ljubav. Negdje u petom mjesecu počeo sam hodati sa svojom sadašnjom ženom, ali, nakon što je završila školska godina, odem ja nazad u Slavoniju. No, pozovu oni mene i na jesen. Ja se vratim i sljedeće godine sam se oženio, pripovijeda Pope koji je tada shvatio da na Cresu ostaje zauvijek. Uskoro mu se rodila kćer Martina, a sin Jakov pet godina kasnije.

Život je krenuo svojim tijekom, svakodnevna briga za obitelj, za djecu. Danas se više ne osjeća kao "furešt".

- S 23 godine sam došao na Cres, a tu živim već 37 godina. Dakle, 23 godine sam bio Slavonac, a 37 sam što? Na groblju najbolje osjećam da pripadam ovom kraju. Idem na svaki sprovod kad mogu. A kad dođem na groblje, posebice za Dan

mrtvih, obiđem cijelo groblje i prepoznajem jako puno ljudi. Ali isto tako u Mrzoviću na groblju prepoznajem ljude. Dakle, i tu i tamo su ljudi koji su mi bili dragi, koji su moji ljudi. Ne mogu reći da nisam Slavonac, to bi od mene bilo jako ružno, mi "kuferaši" imamo i stari zavičaj i novi zavičaj, kaže Pope za kojega su ta dva zavičaja, emotivno, u ravnoteži.

- U Slavoniji imam roditeljsku kuću koja će ostati meni, tako smo se dogovorili u obitelji. To je velika slavonska kuća s gospodarskim zgradama. Moja maštarija je da tu napravim atelje i galeriju, a znam da bi na to mještani rekli "Jole prošvikao". Ali kad odem tamo i budem u Mrzoviću tjedan dana, vuče me nešto Cresu. Pa kad se vraćam, kad se spuštam od Pržića, osjećam da se vraćam kući, objašnjava Pope osjećaje koji ga vuku prema Slavoniji i prema Cresu.

Ovaj razgovor o Popeovom životu ne bi bio potpun bez osvrta na njegovo bavljenje politikom i umjetnošću.

- Ja sam se već u Slavoniji bavio politikom jer je meni društveni angažman jako bitan. U svom Mrzoviću sam, još kao student, bio tajnik Mjesne zajednice. Proveo sam niz projekata, između ostalog osnovao sam mjesnu knjižnicu koja je propala nekoliko godina nakon mog odlaska. Tu sklonost sam donio sa sobom u Cres gdje sam bio gradski vijećnik i predsjednik Gradskog vijeća, pa čak i zamjenik gradonačelnika. I danas mislim da odmak koji mladi ljudi ili intelektualci rade od politike nije dobar. Nije dobro generalno reći politika je loša, politika me ne zanima. Nije politika loša. Nisu svi ljudi koji su u politici loši, a koji nisu u politici dobri. To je generaliziranje i predrasuda, zaključuje Pope razgovor o politici, dok bi o umjetnosti pričao satima.

- U jednom razdoblju svog života sam umjetnost pretvorio u posao. Imao sam obrt i galeriju trinaest godina. Shvatio sam da prodajom umjetničke slike postaju roba, kao i pomidori. Nisam znao da su biti slikar i biti galerist dvije različite stvari. Da bih mogao opstati na tržištu, da bih mogao platiti najam i režije, moja se galerija sve više pretvarala u suvenirnicu. Nakon nekog vremena sam shvatio da to nije ono što želim. Kad sam se prestao baviti galerijom, kada sam se odmaknuo od politike, otvorio mi se prostor za umjetnost. Sad su mi najvažniji škola i slikanje. Zadnjih par godina sam naslikao puno slika, neopterećen prodajom jer nemam više brige oko školovanja djece, nemam taj mjesečni pritisak i zato sam se tako razmahao u umjetnosti. Ovo što sam pokazao na izložbi u muzeju za svojih 60 godina života i 35 godina umjetničkog rada to je rezultat te slobode koju sam najednom osjetio. Ljubav prema slikarstvu se sad raširila, bez ograničenja, kao što je ljubav prema unucima, objašnjava Pope koji, zanimljivo, slika samo primorske motive.

- Nikad nisam naslikao niti jednu sliku ravnice ili šume, niti jednog konja. Ja sam slikar plave boje. Talent, darovitost, razvio sam na otoku. Ja sam creski slikar, ne slavonski, zaključuje.

Članak je napisan uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

Tweetaj

Podijeli

0 komentar

Sortiranje prema

Najsta

MIMA aktualne akcije

Namještaj MIMA [Saznajt](#)

(/index.php/component/banners/click/107)

Servisne informacije

11 / 24
2023

Bez vode, 27. 11. 2023.

(/index.php/obavijesti/16876-bez-vode-27-11-2023)

11 / 23
2023

Bez struje, 24. 11. 2023.

(/index.php/obavijesti/16869-bez-struje-24-11-2023)

Brodaska linija Ilovik - Mrtvaška

(/index.php/obavijesti/350-brodaska-linija-ilovik-mrtvaska)

Katamaran M. Lošinj - Cres - Rijeka

(/index.php/obavijesti/102-katamaran-m-losinj-cres-rijeka)

Trajekti Merag-Valbiska, Porozina-Brestova

(/index.php/obavijesti/84-trajekti)

Brod M. Lošinj - Unije - Susak

(/index.php/obavijesti/101-brodaska-linija-m-losinj-unije-susak)

Najčitanije

[Na Lošinju odstrijeljen čagalj \(/index.php/u-razno/16858-na-losinju-odstrijeljen-cagalj\)](/index.php/u-razno/16858-na-losinju-odstrijeljen-cagalj)

[Automobilom u autobus \(/index.php/u-razno/crna-kronika/16859-automobilom-u-autobus\)](/index.php/u-razno/crna-kronika/16859-automobilom-u-autobus)

["Ovdje znaš sve ljude u svim ulogama" \(/index.php/revija/16822-ovdje-znas-sve-ljude-u-svim-ulogama\)](/index.php/revija/16822-ovdje-znas-sve-ljude-u-svim-ulogama)

[Fešta u Ustrinama \(/index.php/u-razno/16823-festa-u-ustrinama\)](/index.php/u-razno/16823-festa-u-ustrinama)

[Grade novi mul od 107 metara \(/index.php/u-razno/16834-grade-novi-mul-od-107-metara\)](/index.php/u-razno/16834-grade-novi-mul-od-107-metara)

[Ovdje ne trebaš brinuti o javnom prijevozu ili automobilu \(/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu\)](/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu)

Najnovije

11 / 26 2023	Najviše glasova kolumbijskom autoru	(/index.php/u-kulturi/16889-najvise-glasova-kolumbijskom-autoru)
11 / 26 2023	Poraz i od druge momčadi "Dinama"; i dalje bez boda	(/index.php/sportski/16888-poraz-i-od-druge-momcadi-dinama-i-dalje-bez-boda)
11 / 26 2023	Bod ih dijeli od vodećih	(/index.php/sportski/16887-bod-ih-dijeli-od-vodecih)
11 / 26 2023	Ovdje ne trebaš brinuti o javnom prijevozu ili automobilu	(/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu)
11 / 26 2023	Na zimski san kao peti	(/index.php/sportski/nogomet/16885-na-zimski-san-kao-peti)
11 / 26 2023	Treća pobjeda mlađih kadetkinja u nizu	(/index.php/sportski/16884-treca-pobjeda-mladih-kadetkinja-u-nizu)
11 / 25 2023	Protiv "Rijeke" pobjeda od tri gola razlike	(/index.php/sportski/nogomet/16883-protiv-rijeke-pobjeda-od-tri-gola-razlike)

Na današnji dan:

27.11.1820.

U Cresu rođen Giovanni Moise, opat, svećenik, filolog

OTOCI.NET (HTTP://WWW.OTOCI.NET/)

[Kontakti \(/index.php/kontakti\)](/index.php/kontakti)

[Uvjeti korištenja \(/index.php/koristenje\)](/index.php/koristenje)

[Oglašavanje \(/index.php/oglasavanje\)](/index.php/oglasavanje)

[Impressum \(/index.php/impresum\)](/index.php/impresum)

